

PEP PARER

V. ROVIRA

TERRIBAS

J. MITJÀ

M. BOADA

GUINOVART

► **Palau de l'Abadia de Sant Joan de les Abadesses.** De l'11 de maig al 21 de juliol.

Diari, de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Festius, de 10 a 14 h.

Com molt bé assenyala el catedràtic d'Història de l'Art Eduard Carbonell, «Dins dels merescuts homenatges a Josep Guinovart (enguany es commemora el desè aniversari de la seva mort) és bo que es tingui en compte la influència que l'art romànic va tenir en la seva obra. I és bo que l'exposició es faci prop d'un monestir, en gran part medieval, com el de Sant Joan de les Abadesses». Un homenatge, en qualsevol cas, a un dels pintors més destacats de la segona meitat del segle XX a casa nostra i que, d'alguna manera, va encarnar l'alternativa al monopoli estètic informalista encapçalat pel geni inabastable d'Antoni Tàpies. **E. CAMPS**

VICENÇ ROVIRA

► **Casa de Cultura de la Diputació de Girona.** Plaça de l'Hospital, 6. De l'11 de maig al 19 de maig.

De dilluns a divendres, de 9 a 21 h. Festius, tancat.

A la mostra de Girona, segons explica el mateix Vicenç Rovira, s'exposen cinquanta fotografies de flors que es troben habitualment als marges dels camins: «Flors que solen passar desapercebudes, però que si les observem amb deteniment ens adonarem que són tan boniques com les trobaríem en botigues especialitzades». La sèrie consta de dues parts: a la primera, les imatges són de flors obertes i, a la segona, de flors seques o pansides. En tots dos casos se'ns mostra la bellesa que podrem descobrir mentre passegem pels camins del nostre territori. Una bellesa que rau en la humilitat i la discreció d'aquesta presència que acolorirà i alegrarà les nostres passes. **E. CAMPS**

GUILLEM TERRIBAS

► **Vitel·la Llibreria d'Art, L'Escala.** Enric Serra, 13. De l'11 de maig al 10 de maig. Diari, de 9.30 a 13.30 h i de 16.30 a 20.30 h.

Difícilment s'hauria imaginat en Mariano Oliver (signava les seves crítiques d'art com a Àlex) que, gairebé cinquanta anys després, algú (en aquest cas un remot cronista homònim que no podria ser més antagònic) recuperaria les paraules que va escriure, el 21 de novembre de 1971, a les pàgines dominicals de Los Sitios: «[Guillem Terribas] Tiene una acusada sensibilidad y da un sello muy personal a las temas que trata [...] En cualquier caso, dada su juventud (19 años), hay que celebrar este esfuerzo y también el tesón que demuestra». Només així s'explica que, tants anys després, segueixi fidel a la seva sensibilitat plàstica i que ho demostrés amb una exposició que serveixi per fer balanç. **E. CAMPS**

JORDI MITJÀ

► **Cultural Rizoma, Celrà.** Plaça de l'Església, 8. De l'11 de maig al 25 de maig. Dijous i divendres, de 17 a 20 h. Dissabtes, d'11 a 14 h de 17 a 20 h.

El projecte que Jordi Mitjà (Figueres, 1970) presenta a l'espai de Cultural Rizoma té el seu origen en el programa *En residència*, coordinat per A Bao A Qu l'any 2015. Amb un grup d'alumnes de l'aula d'acollida de l'institut Milà i Fontanals, van recuperar una sèrie de diapositives d'Història de l'art obsoletes per desenvolupar el projecte *Paraules clau*. Per a l'exposició *Tot el que fem, ho fem per carregar-nos-ho tot*, l'artista ha transformat, reconstruït i reorganitzat aquestes diapositives conformant l'Anarxiu Diapo. A través d'aquest ens planteja una sèrie de qüestionaments i reflexions al voltant de la producció d'imatges i dels usos que tenen actualment. **E. CAMPS**

MARTÍ BOADA

► **Centre Cultural la Mercè, Girona.** Pujada de la Mercè, 12. De l'11 de maig al 31 de maig. De dilluns a divendres, de 9 a 14 h i de 16 a 21 h. Festius, tancat.

Amb la distància, el desig augmenta o, potser millor, transmuta en quelcom que no sabem anomenar però que, d'alguna manera, oscil·larà entre la nostàlgia abstracta i l'anhel persistent com podrien fer-ho, donat el cas, les esferes oposades d'un pèndol qualsevol (òbviament, més semblant al de Newton que al de Foucault). És a dir: allò que singularitza la «naturalesa humana» és, contra tota lògica, el seu allunyament progressiu (i en direcció contrària) de la Naturalesa (l'home és home perquè s'escindeix del món). Es tractaria d'una «il·lusió» originada en els mateixos albers de la civilització que només té sentit quan, amb indiferència del grau de con-

venciment, acceptem separar «el món dels humans» (artificiós o inautèntic) d'una natura primigènia i, per a molts, pràcticament divinitzada.

El mateix Boada explica, segurament de manera molt més didàctica que nosaltres, quin és el pinyol dels seus plantejaments: «Cada peça és un objecte pensat, observat al bosc, identificat, reinterpretat, amb dentellades de ciència, però essencialment reconvertit en art, desemboscant, sorgint del bosc per a mostrar nous matisos des de la creativitat». És a dir: a mig camí entre l'*objet trouvé* i el *ready-made*, Boada n'inventa una versió que enlloc d'arrelar en el nostre paisatge cultural (com l'urinari de Duchamp) ho faria en l'entorn natural (en el paisatge a seques): el resultat té sentit gràcies a una sensibilitat poètica que té el seu origen, paradoxalment, en l'estudi rigorós i sistemàtic de l'objecte poetitzat. **E. CAMPS**

MADRENAS

Etnòlegs com la nord-americana Mary Marzke han insistit en aquest aspecte: la nostra capacitat per utilitzar la mà de diverses maneres (ella n'assenyala tres de bàsiques: agafar objectes petits amb el polze i l'índex; sobre el palmell pla; i convertint la mà en una concavitat) ens caracteritza com a espècies i estaria rere la nostra deriva evolutiva. En paraules seves: «La major part de les característiques úniques de la mà humana moderna, inclòs el polze, poden relacionar-se amb [...] les tensions produïdes durant la manipulació d'eines de pedra»; després arribaria la reflexió d'allò que hom sosté a la mà: d'alguna manera, el que segueix evolucionant és aquest diàleg evolutiu entre el cervell i la mà, entre l'enteniment i el tacte.

Expliquem tot això per posar en valor una disciplina que, com la pintura, existeix una mica al marge de les modes i tendències actuals: exposicions com les que presenten els museus de la Terrissa de Quart i el Terracotta de la Bisbal ens recorden que la contemporaneïtat no ha d'estar renyida amb allò atàvic, amb la necessitat primera (i primària) d'aferrar-nos a la terra per recuperar un sentit de l'existència que no estigui alienat. Al final, com dèiem, la diferència radical entre les propostes de Pep i Jan Madrenas (pare i fill) i Marta Martínez Hortet té el seu origen en la forma que adopta el diàleg entre el cervell i la mà i el paper que, en aquesta conversa, assumeix la nostra vasta cultura visual.

GIRONA ► EL BÒLIT EXPOSA UN PROJECTE EDUCATIU DE CULTURAL RIZOMA REALITZAT AL BARRI DE PONT MAJOR

Plantar maduixes

COL·LECTIVA

► **Bòlit, Centre d'Art Contemporani, Girona.** Plaça del Pou Rodó, 7-9 De l'11 de juny al 2 de juny. Dimarts i dimecres, de 10 a 15 h. Dijous i divendres, de 10 a 15 h i de 15.30 a 20.30 h. Dissabtes, d'11 a 14 h i de 17 a 20.30 h. Diumenges i festius, d'11 a 14 h.

EUDALD CAMPS

La millor notícia per a l'art contemporani sempre hauria de passar pel seu apropament al públic en edat escolar. En aquest sentit, l'exposició *Plantar maduixes* és un projecte paradigmàtic: elaborat conjuntament entre la cooperativa Cultural Rizoma i la comunitat educativa del barri de Pont Major, amb el suport del Pla Comunitari de Pont Major Construïm Ponts, s'ha centrat en la creació d'un espai compartit de descoberta, experimentació i treball al voltant de les pràctiques artístiques. El projecte s'ha desenvolupat des del mes de novembre de 2018 fins al mes de maig de 2019 a través d'un seguit de tallers setmanals amb alumnes de cicle infantil de les tres escoles del barri: CEIP Carme Auguet, FEDAC Pont Major i l'Escola Bressol El Pont, a un espai cedit pel Centre Cívic Pont Major.

Segons les seves responsables, s'ha utilitzat la maduixera com a metàfora per parlar de qüestions d'abast global, com ara els sistemes rizomàtics que ens interconnecten i la necessitat que tots tenim de formar part d'estructures culturals complexes. La mostra ocupa el hall del Centre d'Art Contemporani.

Treball amb nens

► Una imatge d'Olga Taravilla i Rita Andreu durant els tallers realitzats a les escoles del barri de Pont Major.

CULTURAL RIZOMA